

Kulturredaktör
Susanne Holmlund
060-197278
kultur@st.nu

Nöjesredaktör
Jerker Ullerstam
060-197265
noje@st.nu

Olivia Stevens sjöng franska sånger för Sundsvallspubliken.

FOTO: ANNIKA LUNDVALL

Starka franska känslor

Den franska visan, chansen, är inte så ofta hörd i dag, inte i våra delar av världen i alla fall.

RECENSION Men vi som upplevt mitten av 1900-talet har hört den. Och ofta för den oss tillbaka till en tid då Europa var något annat än i dag, mindre präglad av medier, affärsmässighet och globalisering. Till en tid när fransk kultur var mer olik andra europeiska länders kultur. När sångerna liksom steg ur folkdjupet, från gatorna, krogarna och rännstenarna, och verkligen bar på ett budskap om det franska kynnet. Och när sångernas och valsernas vemod, snabba och ibland orgelbundna rytm och tonspråket som tvärt växlar mellan moll och dur bär på mycket sorg men också stor glädje. Fransk sång är känslor, och

störst av allt är kärleken - för många är den franska kulturen kärlekens.

"Romance"-programmet - uppfört i Sundsvall på Alla hjärtans dag - har kärleken som löst tema men är främst en hyllning till artister som Edith Piaf, Jacques Brel och Charles Aznavour. Olivia Stevens är ingen Piaf-kopia och försöker inte heller vara en.

Hennes röst är mörk, klangrik i vissa register och för kvällen något ojämn och beslöjad vilket dock kunde ha att göra med förkylning, sades det i foajén. Men hon gestaltar fullt ut, hennes dramatik och utspel är så stort som denna in- och ut-

KONSERT

Romance
Franska sånger
Olivia Stevens, sång
Bjarne Lövdin, piano och dragspel
Sundsvalls teater, lördag

levelsens kultur kräver.

Tillsammans med utmärkte pianisten Bjarne Lövdin bär hon upp frasererna, tänjer tempot och frigör sig. De kan vara mycket omsorgsfulla, mjuka och viskande - som i "La valse et mille temps", som inleds försiktigt och sedan ökar som den karusell sången handlar om, och de kan leverera en fransk vals snabbt, smidigt och medryckande.

De har en bestämd uppfattning om vad de vill skildra med varje sång, och därmed

blir sångerna också små sammanhållna teaterstycken, små romaner.

Visst är det bra att vissa sånger sjungs på svenska, i alla fall de mer innehållsrika texterna, men för att få sin rätta intensitet ska chansen förstas sjungas på franska. i "La vie en rose" tolkar Olivia Stevens väldigt Piaf-lik och så ska det nog vara, så präglad som den är av henne. Chansonens främsta röst - näst den mänskliga - är dragspelet och Bjarne Lövdins spel har den flytande energin och flödet som får kroppen att följa med i välkända valsen "Pigalle" och ger honom extra applåder när han tar upp "Under Paris himmel" som blivit stadens signatur.

De små sketcherna och anekdoterna mellan sångerna behandlar inte kärleken

som något ömtåligt och sorgligt, de är tvärtom ganska dråpliga - kanske för att säkra att programmet inte blir dystert. Men det är ingen risk. Den här musiken är i alla fall för mig mer en epok än något annat; en stämning som ibland för lyssnaren till de glada barerna där vinet flödar och alla sjunger och dansar, till den stora svärtan och förlamningen när kärleken inte höll vad den lovade.

Till de starka känslor i alla riktningar som för många av oss är Frankrike och främst då Paris, i en tid då konstnärkvarteren ännu inte hade gett vika för kontorskomplex.

Text
Susanne Holmlund
060-197278
susanne.holmlund@st.nu